Доменне ім'я може бути цінним активом, завдяки його властивості одразу вказувати про характер розміщеної інформації або приналежності до бренду, та повсякчас виступає предметом різних правочинів. Наприклад, доменні імена у найпопулярнішому верхньому рівні .com оцінюються у мільйони доларів – у 2005 р. домен LasVegas.com був проданий за $90 млн. Отож, підсумовуючи все вищезазначене, варто сказати, що дуже важливо розвивати законодавство у напрямку діджиталізації, а також закріплювати звичаєві норми на національному законодавчому рівні.

Література

1. Дахно І.І. Право інтелектуальної власності. 2-ге вид. Київ. Центр навчальної літератури, 2006. 396 с.

2. Міжнародні договори України з питань інтелектуальної власності / упоряд.: А.М. Горнісевич, С.М. Болюлий. Київ.: Ін-т інтел. власн. і права, 2013. 442 с.

УДК 347 (477)(043.2)

Котковський Д., студент,
Юридичний факультет,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Шуст Н.Б., д.с.н., професор

СУЧАСНЕ ПРОЕКТУВАННЯ ДОГОВОРУ ПРО СПІЛЬНУ ДІЯЛЬНІСТЬ: ШЛЯХИ ВДОСКОНАЛЕННЯ

У сучасних умовах суб'єктам господарювання іноді вигідніше тимчасово об'єднати свої підприємницькі зусилля для виробництва продукції на підставі договору про спільну діяльність без створення юридичної особи, ніж здійснювати довгострокові інвестиції у створення нового спільного підприємства як окремої юридичної особи.

Пунктом 1 ст. 359 Цивільного кодексу України (далі – ЦК України) [1] визначено, що продукція від використання майна, що є у спільній частковій власності, надходить до складу спільного майна і розподіляється між співвласниками відповідно до їх часток у праві спільної часткової власності, якщо інше не встановлено домовленістю між ними. Спільна діяльність – це особлива форма підприємницької діяльності, яка створює її учасникам суттєві переваги в процесі господарювання. Так, діяльність на підставі договору, укладеного між учасниками, звільняє останніх від необхідності заснування суб'єкта підприємницької діяльності, та,

відповідно, дає змогу зменшити обсяги ведення бухгалтерського обліку й уникнути додаткового податкового навантаження. Таким чином, за спільної діяльності відбувається розподіл ризиків між учасниками такої діяльності пропорційно до їх внесків, тобто суб'єкт господарювання самостійно не тільки працює, а й відповідає за результати своєї праці, що в цілому стимулює уникнення та у визначених випадках – диверсифікацію ризиків.

Відповідно до п. 2 ст. 1131 ЦК України умови договору про спільну діяльність, у тому числі координація спільних дій учасників або ведення їхніх спільних справ, правовий статус виділеного для спільної діяльності майна, покриття витрат та збитків учасників, їх участь у результатах спільних дій та інші умови визначаються за домовленістю сторін, якщо інше не встановлено законом про окремі види спільної діяльності [1].

Отже, якщо сторонами господарського договору передбачено спільне виробництво без створення юридичної особи, результатом якого є отримання спільного продукту, право власності на яке належить усім сторонам у частках, передбачених домовленістю між ними, то така господарська діяльність розглядається як один із видів спільної діяльності, в результаті якої виникає право спільної часткової власності на спільно вироблену продукцію.

Згідно зі ст. 1131 ЦК України [1] обов'язковою вимогою є укладання договору про спільну діяльність у письмовій формі. Кількість учасників такої діяльності законодавством не обмежена. Відповідно, договори про спільну діяльність можуть бути як двосторонніми, так і багатосторонніми.

Чинним Господарським кодексом України (далі – ГК України) [2] не передбачено жодних особливостей укладення господарського договору про спільну діяльність, а тому суб'єкти господарювання та негосподарюючі суб'єкти – юридичні особи при укладенні господарського договору спільної господарської діяльності керуються правилами, встановленими ЦК України (зокрема гл. 77 «Спільна діяльність») та такими спеціальними нормативно-правовими актами, як, наприклад, Інструкція про порядок обліку платників податків, затверджена наказом Державної податкової адміністрації України від 19.02.1998 р. № 80, Порядок привласнення реєстраційних намірів платників податків, затверджена наказом Державної податкової адміністрації України від 03.08.1998 р. № 180 та ін.

При укладанні договору про спільну діяльність перед суб'єктами господарювання та негосподарюючими суб'єктами – юридичними особами неминуче постають проблеми правового регулювання.

Першою із них є проблема форми господарського договору про спільну діяльність та його державної реєстрації. Із цієї проблеми випливає й інша проблема: укладання попереднього договору про спільну діяльність.

Ускладнена процедура укладання та реєстрації договорів про спільну діяльність згідно із податковим законодавством, а також прагнення держави до тотального контролю за підприємницькою діяльністю господарюючих суб'єктів й обліком її фінансових результатів призводять до створення в процесі укладення господарського договору про спільну діяльність, так званого неправосуб'єктного об'єднання. Воно виникає безпосередньо у процесі укладення та виконання договору про спільну діяльність суб'єктами господарювання та негосподарюючими суб'єктами – юридичними особами. Це пов'язано з тим, що вимоги податкового законодавства створюють необхідність формування в дійсності неіснуючого суб'єкта, що має свій реєстраційний номер платника податків, є платником ПДВ й має відповідне свідоцтво платника ПДВ, має індивідуальний податковий номер, складає окремий баланс, може також мати окремий поточний рахунок у банку.

Отже, здійснення спільної діяльності потребує чіткого законодавчого забезпечення в контексті реєстрації суб'єктів спільної діяльності, укладення договорів про спільну діяльність тощо. Можливо, це пов'язано з тим, що статті Цивільного та Господарського кодексів тільки визначають деякі аспекти спільної діяльності.

Література

1. Цивільний кодекс України від 16 січ. 2003 р. № 435-IV. Відомості Верховної Ради України. 2003. № 40-44. С. 356.

2. Господарський кодекс України від 16 січ. 2003 р. № 436-IV. Відомості Верховної Ради України. 2003. № 18, № 19-20, № 21-22. Ст. 144.

3. Інструкція про порядок обліку платників податків, затверджена наказом ДПАУ від 19 лют. 1998 р. № 80 (в ред. наказу ДПАУ від 17.11.1998 № 552), зареєстрованим у Мін'юсті України 14.12.1998 за № 791/3231. Комп'ютерна правова система «Ліга: Закон» та/або комп'ютерна правова система «Нормативні акти України».